

Eesti Kirjameeste Seltsi toimetused.

J. Kunder'i
Algupäralised luuletused.

Tartus.

Trükitud R. A. Hermann'i kirjadega.

1890.

J. Runder'i

Algupäralised luuletused.

Tartus.

Trükitud H. A. Hermann'i kirjadega.

1889.

Дозволено цензурою. — Дерптъ, 12 декабря 1889 г.

ENSV TA Fr. O Krentzwaldi nim.

Kirjandusmuuseumi

Arhiivraamatukogu

1961: 1296

Õesti rahwa palwe Keisri eest.

Jumal, Sind palume :
Kaitse me' Keisrit
Õõietud Wene maa wägilast!
Kaitse me' tangelast,
Ukslisku Isa!
Jumal, Sind palume!

Jumal, Sind palume :
Kaitse me' Keisrit
Wene maa auuks ja aitijaks,
Waenlaste wõitijaks,
Isamaa iluks!
Jumal, Sind palume!

Jumal, Sind palume :
Kaitse me' Keisrit!
Kaswata kaljuks ta kõrge nõuu,
Kaitse ta kindla jõuu,
Õõia ta waimu!
Jumal, Sind palume!

Tunnistus.

Ülesärkand isamaa,
Sulle mõlgub minu meel!
Üliarmas Eestimaa,
Sulle kõlab kandli keel!

Gesti waim.

Kui kuuled oma tangelastest,
Su ejiwanematest rääkima ;
Kui kanarpiust, koidu lastest,
Sull' laulu laene kipub kerkima :
Siis wõitakse sind Gesti waimuga!

Ja kui sa kuuled metsa koha
Ring Emajõe laened langema,
Kui kuuled põllul wilja kaha,
Näed Soome mere wahtu lendama :
Siis wõitakse sind Gesti waimuga!

Kui kuuled pilwis Rõue heale
Ja näed wälgu jäljed põlema,
Ring kalju lõhkeb kalju peale,
Ja laene tõttab pilwist tulema :
Siis wõitakse sind Gesti waimuga!

Kui kuuled Gesti meeste sõnu,
Kes woorusest ja tõest räägiwad ;
Kui Gesti ema sulle laulab mõnu,
Sull' Gesti piiga palge punetab :
Siis wõitakse sind Gesti waimuga!

Ja kui sa Wene kotta kätte
Su jugurahwa õnne usaldad,
Ring waenus astud mäetil' ette
Ja iga hinge eest sa palwet teed :
Siis mõitakse sind Eesti waimuga.

Kui jäed sa kindlaks kodu ju'ule,
Su waenlaselle annad andeks süüd,
Kui waatab wagalt taewa poole,
Ring tunned sa, kui püha Eesti püüd :
Siis mõitakse sind Eesti waimuga.

Üksi Gesti.

Peipsi wee ja Lääne mere wahel
Haljendab mu Gesti rada.
Teretan sind, marjamaa,
Balju Gesti lauluga:
Üksi Gesti
Ma tõstan lauluheale.

Rääkis küll mull' mõni võeras rahwas,
Et ka mujal mõnus olla,
Aga siiski Gestimaa
Mõlgub mäe ja metsaga:
Üksi Gesti
Sull armas elu aje!

Mulle ütles lahke võeras neiu:
Laula mulle, noormees, laula!
Ja ma laulsin Gesti maast,
Gesti kuldsest laulu a'ast,
Ja Gestist
Mull' tuli neiu meelde.

Rui nägin jälle sinu pinda
Kuldse päikse paistel hiilg'ma:
Lehvis Gesti waim mu peal,
Tõstis tiiva laulu heal:
Üksi Gesti
Mull üliarmas kodu!

Eesti mäel.

Mu õnnis isa mõttis
Kord kae kõrva mind
Ning wiis mind mäe otsa,
Seal tõstis üles mind.

„Poeg, waata alla orgu!
„Ja waata sinna ka,
„Kus taewa sõrwal metsjad
„Juust jutul pilwega.

„Baat rohelisted wäljad
„Kui lained liiguvad
„Ja wilja puude oksad,
„Kui tiiwad kiiguvad!”

Ma, poisikene, waatsin,
Et wäsis weike film,
Ja isa sülest nähes —
Küll oli ilus ilm!

Siis pööris isa ümber
Ning näitas lõunale,
Ja pööris jälle ümber
Ning näitas põhjale:

„Poeg, waata, see on minu
„Ja sinu isamaa!
„See ilus maa on meie,
„On meie Eestimaa!

„Kui kaswad, poeg, siis püüa,
„Et pühaks piad see maa!
„Sest ta on hea ja ilus,
„Kui Eeden ilmala.“

Meid isa sõnu tahan
Ma pühaks pidada;
Truuts jäen ma sulle ikka
Mu õitsew isamaa!

Sa oled oma ilu
Mull' surun'd südame,
Su hinge õht' on puhun'd
Mu were soontesse.

Su usk on kalju kindel,
Su arm on kulda väärt,
Su lootus tõstab tiivu . . .
Sull' laulan tuhat kord!

Munamäel.

Kui siit pilve piirist alla waadan
Üle õitswa Eesti maa,
Rõõmu laulu siis maailma saadan,
Hüüan walju healega:
Siin on ilus elada!

Kulla lainil väljad valendavad
Järved hõbe ehavad;

Raugel lehe metsad haljendawad,
Rõue kombel lohawad :
Siin on ilus elada !

Lääne piiril mürab mere lagi,
Wiskab wahtu pilwe pool'
Läbi lille' hoowab hõbe jõgi,
Laenetesles laulu lu'ul :
Siin on ilus elada !

Ditswal Gesti wainul läiwad neiud
Laulwad lusti lille' seas ;
Ditswas orus hüüdwad Gesti peiud
Dilmis Gesti puie reas :
Siin on ilus elada !

Rõrged pilwed nagu luiged lendwad
Üle maa ja mägede,
Päite, kuu ja koidu tähed rändwad
Lauldes üle jõgede :
Siin on ilus elada !

Siin on enne suurem fugu elan'd,
Rõõmus rahwas rändanud ;
Siin on wõidu laulu wiisid tõland,
Mehed kõne kandanud :
Siin on ilus elada !

Wõitſin wete lained kinni püüda,
Püüda tuult ja linnu healt :
Siit neid laſeks üle ilma hüüda,
Wäe halja harja pealt :
Siin on ilus elada !

Wõitjin taewa wõlwi kirjutada
Hele wälgu walgega :
Sinna tahaks juis ma tunnistada
Paistma ime palgega :
Gestis ilus elada !

Valumine.

Qh, Rõrge Waim, nüüd tule Sa,
Meid täida armu tulega!
Meid taewa paelul ühenda,
Tee tähta tuldse julega :
Mu Gesti rahwas rahu sees
Piab üheks saama minu ees !

Su troonilt jookswad armu jõed
Ju Gesti rahwa rindu ka,
Sest lauta wälja kõrged käd,
Ning wõia meid truu waimuga !
Su altar olgu Gesti maa,
Oh, Rõrge Preester lepita !

Su õli sarwe wala ka
Me' esimeeste peade peal' !
Tee põlew põesaks tõde sa !
Arm olgu Hooreb Gesti maal.
Sest, Rõrge Waim, nüüd tule Sa,
Meid täida armu tulega !

Hea ja halb.

(1881.)

Res oma pale higi sees
On teiste higi näinud ;
Res näinud wend'e silma wees,
Kuis wõeras walu teinud,
Res alatumal' appi läin'd
Ja peastja poole palwet tein'd :
See jaagu taewa riiki !

Res aga koormat kaaludes
Weel kiva peale kannab
Ja koorma-kandja kubja ees
Weuloomal witsa annab ;
Res kikki kõrwul kuulutab,
Mis wõeras ette tuulutab :
Sell' Issa andeks andku !

Järgem ühte!

(1881.)

Reiji kepi najal jeiin
Eesti piiril hulga aja,
Edasi siis mõttes käiin
Läbi kodu kalli raja :
Kuulsin hõiskamist ja heali,
Meelitamist, laulu keeli.

Kõlas mainult farwe heli;
Laulis lehtes linnu kari;
 Woolas laenil wilja wäli;
 Lehtas luht ja mets ja mari,
Haljad hiied teretasid,
Jõed wiisi weeretasid.

Gesti taewa selgest sülest
Waatwad kuu ja tähte kuma
 Gesti ilu peale ülest,
 Elustawad elutuma.
Hoowab selles ilu kajas
Boeg'e püüd ka ühes ojas?

Ära effi! Sinn luule
Rujutab küll kodu koha,
 Aga hoia oma huule!
 Ütled tõtt, siis teenid wiha.
Gesti lapsed lahku läinud,
Kahel korral leeril teinud.

Hüüab ühest leerist sulle
Wasta Gesti wend'e hüüe,
 Kajab teisest korrast jälle
 Wasta waenlus, wõeras püüe.
Ühed ehitawad, köitwad —
Teised elbitajaks heitwad.

Jäeme ühte! Ühenduses
Kojume ja kaswatame
 Wendi ühes armastuses
 Kindlusele, töö ja tööle, —
Ühendus on elu-idu,
Gesti tulewane pidu.

Ärgem waenu oma kessel
Wend'e jekka lastem seada!
Ala sõa riist'e wiiskel
Wõime waenu saagiks saada.
Olgu waenlastega waenus,
Wendadega — wenna kaenus.

Gesti laul.

Gesti lauast laulu hää!
Tõuuse pilwe poole!
Taara kojast wiisi wägi,
Kungla kullast laulu jõgi
Lange meie maale!

Wapper wanemate waim
Rõrges Taara kijas,
Tule meie pidu lauuda!
Too meil trundust, nagu rauuda!
Siigu laulu ojas.

Gelise siis laulu heal,
Üle Gesti kõla,
Tuule keelil kõigil' poole
Hüüa meie Gesti poole:
Gesti fugu elal!

Gesti meel ja Gesti arm,
Hoia koos me' hinged!
Pidu laulu laente koha
Kustutagu waenu, wiha,
Wõitku wõerad winged!

Meie wapräd wõitlejad,
Gesti esimehed,
Kes me' elu küünalt kannud,
Teile tõstame nüüd kannud:
Elage, me ehed!

Nuusus, tõde, truudus, arm
Gesti pinnal olgu!
Wenna waenlast wihtageme
Riisa andes ihtageme:
Rahu meile tulgu!

Keda kannud Gesti eit,
Gesti pinnal: ela!
Gesti truu ja tugew peiu,
Gesti hella, nägus neiu,
Teile hüüam': ela!

Meie kallis kuldne maa,
Gesti mets ja meri,
Gesti taewas, Gesti jõgi,
Gesti suu full' lauulu tegi,
Laulab Gesti weri.

Sest me' julle, kallis maa,
Gesti lauulu loome:
Suu ja süda sulle jäegu,
Jhu sinu sülle saagu,
Sinu omaks jääme!

Mu Gestimaa!

Mu laulu lust on uueks saan'd,
 Kes on see kewade mull' toon'd?
 Ma Gestimaa!
 Ma käisin üle mäe ja maa,
 Ja üle mere lõunal ka,
 Oh mis ei kusti leidnud ma,
 Su hing see oli, Gestimaa!

Sind Lõuna oma iluga
 Pea silmal' kinni kattis ta,
 Mu Gestimaa!
 Ma mõtlen: Selle päikse all
 Ma oleks õnnis igal a'al,
 Ja joowastatud meelte ees
 Su pilt mult kadus südames.

Kuis laulis linnu kari seal
 Nii helest' kewadisel a'al
 Mu Gestimaa!
 Ei kõla laul siin elawalt,
 Siin paistab päike palawalt,
 Siit linnud tõusnud lendama
 Su metja, armas Gestimaa.

Ka mina laulsin waljust' siis,
 Kui kõlas hele linnu wiis
 Mu Gestimaa!
 Ei Lõunas iial mull' laulu oln'd
 Ei kewade siin meelde tuln'd;
 Siin süda ala waitseks jäi, —
 Mu Gestimaa! ta lahti jäi.

Mis on mull' kõik maailma hind,
Kui arm ja truus ei saada mind!
Mu Cesti maa,
Neid andsid, kui jult läksin ma,
Kui õnnistust mull' kaasa ja!
Nad panid meeles mõlkuma
Su järele, mu isamaa.

Ma tulin seie, terveks jain
Ja sulle endist südant tõin,
Mu Cesti maa!
Mu süda löö kombel ta
Ja terwitab mu Cesti maad,
Mu haljast Cesti isamaad.

See null ja hõiskamine.

Kui laimab waen su laste auu;
Kui võeras sõna teutab sind;
Kui räägib walet selle suu,
Kell' toitjaks sinu püha pind:
Siis nutab sinu süda.

Kui võtab wähest wale suu
Su auusaid poegi pilgata,
Su põuest kujuk foolja luu
Ja tahab teele pillata:
Siis nutab sinu süda.

Kui aga igal' waenlasel'
Wõid andeks anda iga süü ;
Kui kade keele kandjatel'
Wõid andeks anda paha püü :
Siis ilutseb su süda.

Priiuselle.

Sull taewa tähed peas,
Su ümber lilled reas,
Dnn, priius, sull !
Kõrgel su kuldne troon
Ja hiilgaw wõidu troon ;
Ole me' hoidija !
Dnn, priius, sull !

Seal, kus su lille-tee :
Hing tõuseb taewaspe,
Heal heliseb.
Priius, ja wõidu heal,
Priius, ja armu keel !
Priius, oh, wiibi sa
Mu Eesti maal !

Soomest.

Laene tuleb Soome rannast,
Näägib walge wahuga:
Wõtfin kalju ümbert kinni,
Tahtsin seie talluta.
Kiwi ütles: Soome randa
Tahan mina waewata,
Sooma maa on minu riinda
Wõidnud kalju wõimuga.

Sooma jalust tuleb tuuli,
Toob mull' lille lehe ta;
Mulle mõlgub õie huuli:
Tulen Soomest tuulega,
Sinu sülle langen maha,
Terwitan sind, Wiru maa!
Sooma jäi üks rahwas maha —
Terwitab sind lillega.

Laususin siis laenel, tuulel:
Wastake, et Wiru rand
Kannab mõnda karget kalju,
Kelle seljalt fugu riind
Teile terwit wastu hõistab,
Kelle turjalt Teile ta
Geesti õilmi põune puistab, —
Kalju seltsib kaljuga.

Jimatra kosel.

Üts hõbe haru Soome maal
Lääb Saima lainist lahku; —
Just kui ta jookseb koidu pool',
Nii puistab koidu õhtu.
Siis tuleb kalju vastu tall':
Oh, kuid ta alla kallab!
Ta lained laulu wiiji all,
Woog müriſeb ja möllab.

Ja ümberringi müriſeb
Weekoormat jaates kallas,
Ja üle wete wäriſeb
Ta uhkes udu wallas
Üts seitsmes wiirus wikerkaar.
All wiirus weji kohab
Ja ülemalt, kui Ilmatar,
Kuld fire alla ehab.

Las' elu tuuled tormawad,
Kui koſe weji alla, —
Me' laul kui kalju helinad
Jial weega alla kalla.
Sest laſe rinnuſt laulu wiis',
Kui wikerkaari kulda:
Ming ſinu jüda tunneb ſiis,
Et arm wiib Soome walda.

Ja julle, kaljuline maa,
Ka laulab Wiru ſugu,
Su koſe tuuleb kohama
Ja ſinu laulu lugu.

Teid teretame, kalju mäed,
Teid, Soome vennad, õed!
Teid teretame, hõbe jõed,
Oh kandke vastu käd!

Õhtu rahu.

Sa tuled jälle, vaikne õhtu,
Ja walad oma hinge wälja,
Sa katad sinni päewa õhtu
Ja salud hõiske heale hilja.

Nüüd süütab küünlad taewa põuue
Ja walad hõbe läiget wette;
Su rahu heidab elu õuue,
Meil pakub palmi oksid kätte.

Oh, vaikne õhtu, kalla sina
Üht hinge õhtu kõigil' poole,
Ja lepita, mis lõhe sõna
Dn sünnitanud Gesti joole!

Suuel.

Sind suwi hõikab ülesse
Nüüd lahke koidu tuulega;
Ja tungin'd metsa sülesse
Ja katnud kingud kullaga.

Kui laulusu sonib lehepuust,
Ja lille filmad hiilgawad,
Ring tuhatoordsest linnu suust
Kuldwiisid üles lendawad.

Ja waata, kuhu tahad ja, —
Sahwiirist taewas katab sind,
Ja kõnni, kuhu soowid ja —
Sui siidi käega silub sind.

Nüüd suwe healis metsa jões
Ja suwe sini taewa all
On elu rõõmu filma wees, —
Ka, sina, hõiska wastu tall!

Cesti keel.

Mu Cesti keel, sull' tänan suure wara,
Sind tahan kõigis paigas pühendada.
Kui ilupiiris kõlad, süütad ara
Ja mõistad taewast maaga ühendada.
Ma malin sind, ja koidu kuldne täht,
Sa õrnuse ja armu õige eht'
Anst, kui mind ilma mured muljuwad,
Mull' elu healed wastu heljuwad.

Su riik on suur, su rikkus rääkimata,
Ja sina peidad teda omas rinnas
Ring jätab igal wõeral awamata.
Seal on, mis ilus, inetu ja hinnas,
Mis õnnistust ja wannet ifka toob,
Nii kudas keegi jellest taewust joob :
Sest kuld ei ole metjalise ees
See, mis ta kuninganna pärja jões.

Reel! õnjust täis ja wiisirikast kõla!
Su hüüd kui kumiseva kella heal
Käib südamete sügawusse alla
Ja awab lahti, nagu nõia käel,
Seal ime riigi jala wärawaid
Ja lille aedu, kullas säravaid:
Sa äratad seal elu waimud üles,
Neid tõstad taewa riiki laulu süles.

Sa armastad neid mehi, kes find tööga,
Su armu juures find on ära mõitnud;
Sa siud nende meeled lille wõõga,
Kes sinu mesikärjest ennast toitnud:
Sa oled nende uhkem kuningas
Ja nende õrnem alam süiski taas;
Ja puistaa oma kulla nende sülle
Ja uuendad end, nagu neidki jälle.

Ja otsajaaamata on sinu rikkus,
Just nagu õht ja püha päikse walguš —
Sest mõõtmata su ilu teede pikkus.
Ja iga auusa päralt sinu hiilguš.
Su õht on mäes ja mere lainis ka,
Ja inglitele laenad sõnu ja. . . .
Ei aga iial nurjatumatele
Su püha kaja ukšed lahti 'pole.

Su auu lautama pühitšed ja
Preestreid, kes sinu templis ohwerdavad.
Need mõtwad sinu warandusest kulda
Ring sellest kullast auutähta teewad,
Ring nende aumärfidega wiib
Sust sõnumid ka Põhja aja tiib.
Ring sina Põhja kaljuline rada
Neid wõta ühiswaimus kinnitada!

Kuningas Kalew.

Rord uinufin Wiru wee rannal
Ja nägin üht imelist und,
See tungis mu südame sisse,
Ei meelest mul lähä see tund.

Kui kuld olid Wiru wee lained,
Kui kuld olid metjad ja mäed;
Ning lainete sülest end tõstsid
Weeneitjite mängijad käed.

Ja woogades liikusid wäljad,
Kõrjs kiigutas kullaseid päid.
Seal Kalewi kalmul mu filmad
Üht imelist ilmumist näid.

Sealt kuningas Kalew end tõstis
Ja rõõmu wees hiilgas ta film;
Ta waatas sealt Wiru maa otja,
Kus muistene tema maailm.

Ta waatas sealt põldude peale
Ja merele sihtis ta sealt;
Ta tõstis siis kõrgele käed
Ning kõneles kalmude pealt.

Ta õnnistas wilja ja wälja
Ja merele pööris ta pead;
Ta õnnistas metja ja muru
Ja palus neil' päikeselt head.

Siis heitis ta unesti hauda . . .
Ta hingab seal rahulist und,
Sest Gestiimaa õitseb ja kasvab,
Tall lauludest heliseb rind.

See ilusam uni ei tahta
Mu mõtetest kaduda nüüd ;
Ma mõtlen ta peale, taist laulan,
Mu laulul ei ole sest jüüd'.

Tõusew päike.

Ja tuled pidu ehtis
Ja kaelas kuldne tee ;
Sull haljais lille lehtis
Du paistmas pärli tee.

Ring nüüd ka nutjalt küsi :
Mis tegid terve öö ?
Siis võta lillekefi
Tall punu pidu wöö.

Su film ja maailm.

Ma waatan su filma ja jälle maailma —
Nad mõlemad otsatu mõistmata null.
Ma näen maailma, kui waatan su filma,
Ja waatan maailma, su filma ma näen.

Su sinises filmas on taewas ja tähed,
Nad heidawad heledat läiget mu peal.
Ja pärline päike ja öiede ehed —
Nad on nagu, neiu, süsirendaw film.

Ristitüürle.

Ma silitan su pead,
Sa wäite sõstra film.
Kas ja mu mõtteid tead,
Kas neid teab kare ilm!

Ei ilmale ma iial
Mu aru awalda;
Mu käsi sinu peal,
Ma tahan rääkida:

Jäe wagaiks neitsikene,
Ja õitse roosi õis!
Sull, lille õilmekene
Hing olgu pärleid täis!

Pulmapäewaks.

Raste töö ja rõhu järel
Olgu õnn sull otstata
Kulla selgel armu merel
Sõua tema paistega!

See on isa ime tegu :
Keda armastab su hing,
Kes sull ilmas kõige kallim, —
Sest saab sinu päris jagu.

Eha paiste, koidu tuuled,
Püha põlve ehitaja!
Mis on luband mõrsja huuled —
Elu koidu täheks jäegu.

Miks tahad kana kurta ja?

Et kuulnud ja, kuis tuule hoog
Räis läbi lehe puust?
Et näinud, kudas langew woog
Lend' wälja mere suust?
Kas kestis kumbki kana neist!

Kui walu sinu hinge sees,
Kui külma õht on käinud,
Kui mõni arm suult silma wees
On wara lahku läinud —
Miks tahad kana kurta ja?

Nõnn.

Miks nutame just terve elu aja?
Kas 'pole elu ilu tunda waja?
Oh wõtkem foffu terve elu waew
Ja nutkem surnu kirstul paljalt päew!

Oh usu, wend, me' elu lendab just
Ja nagu tuule tiimul mööda lust.
Sest wõtkem kofku terve elu waew
Ja nutkem furnu kirstul paljalt päew.

Pidu teretus.

Wiljandi Gesti Põllumeeste Seltsi maja pühitsemiseks 8. oktobril 1884.

Ma teretan sind, piduriides rahwas!
Sind teretan ma, Gesti põllumees!
Ja sind ma, Gesti ema, teretan.
Teid, noori mehi, neiuksi,
Teid teretan ma, Gesti naiši
Kes pidu ilu ülendama
Ja rõõmu taewast helendama
On seie tuln'd

Kes jelle maja alusmüürid
Ja kaja kõrged seinad teind,
See rahwas tunnistab, et pole
Su armu side iial wale.
Küll mõni suu ei fulgun'd laitmast,
Ei taewas siiski wärsind aitmast.
Ring jelles kajas küllalt saagu
Tõeks tunnistud, et taewa wäed
Ei iial wihtand Gesti werd.
See koda olgu Ranaan,
Kust wälja woolab waimu meši.
Siit tulgu jõuudu, nõuu ja elu
Ja tõuustu üles lille ilu!

Siit woolgu Gesti põldudelle
Nii wilja haljus nagu kõrre kõrgus.
Siin ühendagu õigel' teele
End Gesti pojad hulgani,
Ning pandgu usinuse tööle
Ja mingu ühes meeles tööle.

Ja kui siin kündijate keeled
Kooß, põua pärast palwela,
Siis lasse, Jha, Pitsse healed
Su armu ilmal' kuuluta!
Kui kogud oma pilwi kofku,
Wii neid ka üle Gesti maa,
Et piisutates marjamaale
Ja wilja wäljal andwad juud.
Oh lasse oma päikest, kuud
Õnnistust alla hoowata!

Ja Sina, kõrge Wene Jaar,
Sa kaljukottas põhja ra'al
Ja helde isa Gesti maal,
Tee lahti ka see koja üle
Su armurikka isasüle!

Kui aja imeline keerd
Meid muru alla wiin'd, kes täna
Siin pidu riides rõõmustand:
Siis rõõmustama jelles ruumis
Saab tulewane Gesti sugu,
Ning meie nüüdne pidu lugu
Saab helisema edasi.

Su ukhed lahti saagu siis
Nüüd igal' auusal' awatud!

Siin walitsegu wenna wiis,
See koda olgu Taara iis,
Kus üksi pühad taewa tuuled
Meid pühandates kohagu!
Ja sellest laulgu Eesti huuled
Ja Eesti metjad kahagu!

Päiksele.

Ja, kuldne päike, waadad
Nüüd põlew palgel alla
Ja omast rinnast joodad
Su määratuma walla.

Su kulla-laeneid saadad
Kui elu-leeked wälja:
Ja mulla põues liikwad
Kõik hallikate jooned;
Nüüd mäe rind kui tutjuts,
Sest tema elu jooned
Nüüd saawad uue hinge,
Ja lättelt laenekesed
Nüüd lendwad läbi lille;
Smaragdirohelistel
On mätas, mets ja mägi.

Ja lastetilgad hiilgwad
Kui pärlid kõrre otjas,
Sest sinu hing nüüd elab
Nii kõrres nagu metjas.

Suud annad idukesel
Ja paitab wilja päida,
Ring jellest armastusest
Uus elu võtab käida.

Sa tõstad linnulesti
Kui kandleid kõlilema ;
Su jälgil jookseb mesi
Ja kõnnib küllus isi.

Su paneb helilema
Nii hõiskamise healed,
Kui wagad palwe keeled ;
Su ees käib ingli kannel,
Su taga tänu laulud.

Kui tõstad kuldse krooni
Restkäewa kõrgusele :
Siis loogas lille kaelad
Ja maha waatab rohi,
Seal joowastuie paelad
Kõik hingelisi hoidwad,
Ilm wait' kui mere põhi.

Ring jellel tunnil käiwad
Kui lille une-ajal,
Su soovad elu tiiwad
Maa palweid vastu võtmas.

Need jala palwed võtad
Sa oma püha sülle,
Ring kui sa koju tõttad,
Neid kuuled — kuuled jälle.

Ja kui ja kuldse filma
 Su purpurmantli hõlma
 Dõts paned hinguselle,
 Siis lautad ja käed
 Weel wälja üle ilma :
 Ning sinult kala wäed
 Nüüd jookswad nagu jõed
 Ja täitwad metsad, mäed.

Lill unistab nüüd lillal
 Ja rohu õde wellel
 Su armu awaldufi.
 Nüüd palwe-laulu wiisid
 Ja une paradisiis
 Su kuju liigub ihi.

Kawal kõnemees.

Olin õitšes hobu hoidmas,
 Istusin ma heinamaal
 Laulsin õitšes hobu hoides
 Hämaritu eha a'al

Ei wõin'd arvata, et t e m a
 Laulu kuulas kuuse all ;
 Dõfel film ei seletanud,
 Kawaluft on küllalt t a l l.

Kui ma laulu lõpetasin.
 Kõneleti kawalalt :
 „Kas wõin tulla, kõrwa istu?“
 Oh ja kawal kuuse alt !

Mis ma mõistjin wastu mõlku,
Wõi mis karta kawalalt!
Tuli kawal kuuse alta,
Ujas juttu, andis kätt.

Küjis kawal, kas ma tahaks
Tulla tema tallekša.
Kaisutas ja kallistas mind,
Hüüdis oma Mallekša.

Mis ma mõistjin wastu mõlku
Tulin tema tallekša.
Müüd ta, armas, weelgi hüüab
Minda oma Mallekša.

Suwe öö.

Üks öie ahel aimas
Dn lille peal kui wöö
Ja ööpikk luuletelleb
Just terve juwe öö.

See ööpikk just mu süda
Ja tema laul mu meel:
Mu merelainist laulab
Ta kulla healne keel.

Ja lille kirjud öied
Näed keeletumalt ka,
Mu tütarlapsel laulwad
Und öie õhuga.

Nüüd leidwad õht ja healed
Mu neiu poole teed
Ta une näusse käiwad
Sui kuld ja hõbe feed.

Hommikul.

Ö warjud kuuwad kiirelt,
Mets hakkab elama;
Ja kalda koidu piirelt
Nüüd hakkab walwama:
Just nagu peigmees tuleb ta
See põlew pätk hülgega.

Kus kõrgel päitse koda
Ja õnjad lauluga,
Sealt leiad ühte rada,
Kus headus elab ka, —
Üks pime org on meie maa,
Ta paistab siiski jeie ka.

Dh jaada walgust, elu
Su ülivirkalt maalt!
Ja wõta iga walu
Su ärkand laste pealt!
Meist jäegu jõled walega
Meid õnnista ju palega!

Õhtu palwe.

Ju õhtu kellad hiiüdwad,
Päew läheb hingama.
Kuis on ta hellaks saanud!
Head ööd! Jäe uinuma!

Seal kõrgel taewa telgil
Näen käimas Issanda;
Ta süttab omad küünlad,
Kui tähed hiilgama

Ta võtab pehmed waibad,
Kui udu kuned need,
Ja mähib maa ja mere
Ja kinni metsa, teed.

Ta jäeb kui truim hoidja
Dõks igaihele,
Ta kaitseb kindla käega,
Meid paneb tähele

Ja kõik, kui jäewad rahul,
Puud, põesad, järwepind,
Mia näen neid palwetama,
Ja palub lill ja lind.

Kui kella healed hiiüdwad:
Laps, tule palwele. —
Oh lä'äts me' kui lilled ja lained
Mii wagalt palwele!

Luuletus

Luuletus on vägew valu.
Ütši helle südamest,
Kellel kurbtust toonud elud,
Kuuled õiget luuletust.
Üli juured luuletused
Waitivad kui valu tee,
Nad kui murtud mõlgutused
Sõudwad läbi südame.

Laul rõõmule.

Taewa tütar, püha piiga,
Rõõm, ja jumalate laik.
Beri tunneb tule liiga
Seal, kus Sinu püha paik.
Sinu hüüded ühendavad
Lahutatud laste käed.
Sinu tiivad pühendavad
Ühte heitnud armu väed.
Snimeste millionid,
Käed palmin kaela teil'!
Bennad üle tähte meil
Siilgwad Iha kõrged troonid!

Kellel taewas palgaks pannud,
Sõbra sõprust pärida,
Kell ta kauni kaasa annud,
Wõtku ühes hõisata!
Hõiska, kui ka ühe hinge,
Oled ilmas omaks saanud!
Kell ei jeda — jeltšist minge!
Pisar teile palgaks jäänd.

Kunni õilmitseb jul elu,
Armua auusta, ilmamaa!
Tähte poole tungib ta,
Seal on imeline elu.

Loodus omal rikkal rinnal
Joodab iga elu — kuu;
Head ja pahad tema pinnal
Piavad oma pulma piiu.
Laulu ja juuandemise
Saatis rõõm ja sõpruse,
Usfil himu tundemise,
Juglil armu walwuse.
Mõistate ju, millionid?
Tunned Issandat, maailm?
Waata seal, kus tähe film,
Kumawad ta kulda kroonid.

Rõõmu hing on kõigis kohas
Sündind loomu sülesse;
Tema keerab ilma kahas
Elu kella ülesse.
Lilled meelitab ta mullast,
Paneb päiksed paistema,
Uusi tähta taewa wallast
Saadab ikka teele ta.
Rõõmjast', nagu päikse kari,
Tõttab lauged kõrget teed,
Nistem, wennad, andlem täed,
Kõrge waim on meie wari.

Tõsiduse tule läigist
Naeratab ta targa peal!
Raugend kannataja läigist

Räägib lõpel rõõmu heal.
Kusa usu uhked mäed,
Seal ta lipud lehwimas.
Läbi lõhkend hana näed
Teda taewa koorides.

Rannatage, inimesed,
Klujama ilma eest!
Ühe kõrge Jsa käest
Tulewad ju tasumised,

Hea on jumalate juures;
Ira heitle nendega.
Tulge, murtud meeled mures,
Virgunege wendega!
Wistagem meist wihtamisi
Matkem maha muretsus,
Sulgunegu silma wesi,
Kautagem kurwastus!

Katki kistud, wennad, saagu
Wõla-raamat meie seas!
See, kell päitjed pärjaks peas,
Meie kasku kinnitagu!

Rõõmust räägib peekri pale,
Kui ta kulla pärlid loob;
Tema kaldal kaub wale,
Pelgus peekrist julgust joob,
Wennad, ühte ringi astkem
Pärreldawa peekri ees.
Teda pilwe poole tõstkem
Kõrgel Waimul kõlades

Kellel laulwad kuu ja tähed,
Keda keerub kiitemas!
Sellel Waimule jee klaas!
Hüüdkem: Elagu! Tall', mehed!

Kindlat julgust kurval saagu,
Abi süüta nutjatel,
Meie wanded pühaks jäägu
Tõde wennal', waenlasel',
Walitseja wastu truudust
Wiimse were tilgaga,
Pühaks pidageme auujust,
Walet jätkem wandega!

Alste, wennad, ligemalle,
Tõutagem südamest,
Wannet hoida igawest,
Tõutagem Jumalalle!

Peastmist orja ahelatest,
Armu wihamehes! —
Arm, kui me' wahetattest
Lähme taewa ehes!
Elagu kõik lahkun'd hinged!
Wennad, laulgem wiimaks kõik:
Otja saagu uksi winged,
Radun'd olgu pörku pall!
Rõõmust juremise tundi!
Wagust rahu mulla sees!
Wennad kohtu mõistja ees
Päewaks kõigil õnnist tundi!

Miimue laulik.

"**M**il teie, luuletajad,
"Kord laulmast wäsite?
"Mil wanad laulu wiisid
"Wai jäeda käsitate?"

„Kas 'pole ammu tühi
„Su teie laulu salw,
„Kas lanlu lille lõhnal
„Su 'pole tulnud talw?

Nii kuu, kui seal kõrgel
Käib kuldne päike teel
Ja tema palge poole
Siit filmad waatwad weel,

Ja Nõie ähwardamas
Ja meri müriſeb
Ja nende tuju tundes
Üks jüda wäriſeb;

Nii kuu witerkaare
Sa taewa lael näed
Ja lepituseks pakud
Su waenlajelle käed;

Dõ tähta taewa külvab
Kui kulda hiilgama,
Ja selle kirja sõnu
Weel weerib ilmamaa.

Nii kuu, kui kuu tuumab
Ja juu ja jüda ſoe;
Nii kuu, kui mets kōhab,
Hein ehib maa ja mäe;

Ja kewadine kuu
Toob õisi hõiskama
Ming film ja jüda naerul
Ming naljal mängima;

Nti kaua finililled
Ja kalmu kiwid ka
Wett silma toowad, südant
Weel täitwad waluga :

Nii kaua kõnnib ilmas
Weel Wanemuine ka,
Ja tema kõrwas kõnnib,
Kell laulu laenan'd ta.

Ja hõiskades ja lauldes
Maailmast ülesse
Lääb wiimne hing kui laulit
Mu taewa jülesse. .

Weel hoiab isa loodust,
Kui lilletimpu käes,
Ring laulu wiisid weerwad
Kui lille laened jões.

Kui jee suur lille wanit
Kord närtjin'd maha waub,
Maailm ja taewa tähed
Kui lille tolm ju kaub :

Siis alles küsitagu,
Kui 'pole wäfind juu:
Kas nüüd on otja saanud
Laul, lust ja luule ju?

Jesuiit.

Ta nagu nagu ämarik,
Ta nimi jesuiit;
Suus igawärki sõnumit,
Ta sonib waenu wiit.

Tall pole rahu, hingamist,
Tall kahwatanud palg',
Tall päewal filmad kinni, wist
Ta salwab päikse walg'.

Ta kannab musta leina riit,
Pealagi paljas tal;
Ja igal' maale toob ta ööd,
Kus koit ju kumawal.

Ta elab toles majas ta,
Uut fundi otsib film,
Kui waatab aknast wälja ta,
Siis wäriſeb maailm.

Ja Jeesul oli kirju kuub
Ja paljas tema rind;
Mis rääkis ta, see õnnistus,
See õnſaks teeb ta find.

Silm jelge Jeesul nagu just
Ta käsu siſugi;
Ja Jeesus kandis pitta juust,
Palg' punas pealegi.

Seal lõuna palmipuude all
Ta wendi õpetas,
Ta armu pandiks sull ja mull
Ta elu lõpetas.

Sest, kui näen seda kurja meest,
Siis küsin tahtmata :
Miks kannab oma teu eest
Nii ilust nime ta ?

Calwe öö.

Ilm nagu hana rahus nüüd
Ja tema jellas walge rüüd.
Nüüd kadund lill ja linnu heal,
Nüüd leina riie rohu peal.

Hing tõsta taewa poole film,
Seal fätendamas ime ilm;
Just nagu kulla lehtega
On lautus täit'ud tähtega.

Nii sünnib, hing, ka sinuga,
Kui kantaks' ihu kalmule:
Siis kaub põrm ja pimedus,
Sind ootab taewa imedus.

Sügisel.

Kuis nii külmad tuule tiivad!
Morgus nurm ja murumaa;
Õhud lehta lendu wiivad.
Päike wäfind paistema.

Lähets ülesj' mägedelle;
Uidats alla orule;
Mäets lehitsewa lille,
Heidats halja murule.

Kuulets karjalaste heale,
Kaljudeste kõlinat;
Lähets lustil laane poole,
Kuulets linnu helinat.

Kewadine ime ehe,
Tule jälle üle maa,
Too meil' laulu linnu, lehe,
Siidi õisi sülega!

Kunstnikudelle.

Ge kätte antud inimeste ülem osa,
Oh hoidke ta!
Ta tegija wauw ja tõuseb ka jee osa!
See püha luule lauluga
Piab ilma tojas targa hoole
Ja kallab selle mere poole,
Kus ala ühendus.

Kui tõe waimu põlgab elu,
Siis saagu talle luule ilu,
Kui püha koda lauldes awatud.
Ja luules tõusku tõe woli
Kus elu wiirus põlgatud oli.
Ning pandku kulda krooni pähä
Ja tõstku end kui laulu iha
Põlg'jate kõrwa kõlades.

Ja teie, wabad laulu healed,
Meid ilu tiival tõstage,
Kus hüüdmad taewa kandli keeled!
Muud krooni me' ei nõuage.
Küll tuhat keerulisel käigil
Meid juhatab üks ime joon,
Et kofku saame seal, kus kõigil
Üks kõrge ühenduse troon.

Palwe.

Kui elu kurwal korrala
Mu süda koorma all;
Üht ime palwet pidada,
Siis tuleb meelde mull.

Ta fees on taewa hinge õht,
Ta sõnal elu tiib,
Ta soojuses mult mure rõht
Üks ingel ära wiib.

Mult kaub koorm ja kurblik meel
Ja lahtlus kaub ka,
Ma usun müüd, ma nutan weel —
Ja terweks saanud ma!

Puri.

Uts puri paistab lainte laugel
Ja ujub üksi edasi. . . .
Mis otsib ta siin, kodust kaugel?
Kes fundis teda seieni?

Tuul wilistab ja langeb laene,
Mast maru küüsis kaldubke.
Ei õnne otši tema waene,
Ei õnne eest ta põgene!

Ta pea kohal kuldne päike,
Ja sini wesi silma ees;
Ta aga ihkab tormi kätte,
Nagu oleks mahiti maru sees.

Ingel.

Kesköö ajal taewa all ingel käis,
Ja waikeselt laulma ta näis;
Pilw kuulas ja kuulasid tähed ja tuu,
Kuis helises ingli suu.

Ja hingede õnjust laulis ta keel,
Kes Eedeni õite seas weel,
Ja Jumala wägewust kiitis ta ka
Seal julawa sõnadega.

Ta südamel sonis üks hingeke,
Seda hällis ta ilmale,
Ja õrnatse hingesse ingli wiis jai,
Ta kõrwatse kõlama jäi.

Ja kuu weel ilma peal helises ka
See ime wiis sõnadeta;
Tall ingli laul helises ilusam weel
Kui ükski laul ilma peal.

Laiisale.

Sa laist, kes uidad ilma tööst,
Ja mõistad magada!
Waat' metšas meister murelast,
Kuis käib ja korjab ta!

Kae, kudas igal ajal ta
Töö kallal hoolega!
Sest häbi süll, kui tahad ja
Süst tööta elada.

Jahimees.

Etis ja taha talle hoida?
Talleke on tšane,
Nopib noore rohu päida,
Mängib murul uteke.
„Ella eidekene mina
Ihtan kütikäigil' minna.“

Etis ja taha karja hoida?
Karja sarmel hele heal,
Karja kaitsejana käida
Haljendawa aasa peal?
„Ella eidekene taas ma
Tahaks jahi janu täita!“

Etz ja taha lillekefi
Kosutada kastega?
Mäel ei meelita sind mesi,
Hirm seal iga astega.
„Lase öied õilmis olla,
Hoiar neid kui jõuan alla!”

Rahile läts eide armas
Tuju tõtu edasi,
Oli küti käigil kärmas
Räima kalju radasi.
Oh kuis hirve tallekene
Pögeb, kannul poisikene!

Rõrge kalju harja üle
Tõttab hirmund hirve tall,
Läbi lõhkend kalju süle
Hüppab hüwa jalgne ell'.
Laane tallekene tõtta,
Weel on wara elu jätta!

Uga kõrgel kalju laual
Hirmunud nüüd hirwele,
Kurjal kuristiku haul
Lõpetatud talle tee.
Ges näeb aigutawa hana,
Taga selja surma rana.

Wesi filmas, walu rinnaš,
Palub tall nüüd jahimeest.
Poisš ei peata, wibu winnaš,
Tahab tappa tallekest.
Uga häkki Halliabe
Iša astub a'aja ette.

Ja siis oma wainu wäega
Raitseb tapa talle ta.
"Saadad surma kare käega
Sina kunni seie ka?
M' on igal hingel mahti
Jäta minu riigis jahti."

Igawene Juut.

Ma rändan, rühin rahuta,
Mu tee ei taha lõppeda;
Ma olen wõeras igal maal
Ja tuttav igal a'al ja ra'al.
Üks heal mind ajab rändama
Maalt maale üle ilmamaa;
Ei jeda sundi wälja 'saa
Ma elu ilmas ütelda.

Ei soenda päewa palaw mind,
Ei jahuta mind õhtu tund.
Ma ala leige udu sees,
Üks ala ämarus mu ees.
Ei sõbraks saa mul ükski hing
Nii hulga seast kui ilma ring,
Ei hüüa ööpil minu eel,
Puu-leht ei kaha minu peal.

Nii rändan ööd, nii päewad ka,
Täis süda, tühi ilmamaa.
Kõik ära seletan'd mu film —
Ei tohi maha jääda ilm.

Mäelt tuleb jõe laenete
Ja kallab alla orusse,
Ta läheb lendes läbi maa —
Jääb ilmameres magama.

Kuis lendab kottas kõrgele,
Pea õhu-mere otsale;
Ta koda kõrge kalju peal —
Tal puhkamise paik on seal.
Ja pääsu-kala pöörab end
Kui rannale sai laewa-lend,
Kring puhkab päewa paiste käes
Ta taewa karwa woodi sees.

Ja wäsinud pilwed edasi
Nad käiwad õhu radasi —
Seal kohijedes alla nad
Maa sülle hauda kallawad.
Ka ära wäsinud rändaja
Üht lõpetust wõib lootada,
Mis kahju teeb tal elu külm —
Tal pea lahti haua hõlm.

Oh wend, kel lõppend elu tee,
Lääd wiimse woodi wilusse,
Tee enne hingust palwet ja
Mu eest, et tundti hingaks ma!

Kannu kallal.

Hüüd kannu kallal, wennad, me
See peale täna mõtleme,
Mis müriseb ja kohab.
Me mõtleme suure laane peal',
Kus tuuled kohisewad;
Seal helgib jahi jarwe heal
Ja hurt ja hobu ruttwad.
Hirw hüppab wette waenlase eest,
Et laened kohawad taha,
Ja metstast kuuldahe jahi meest,
See hüüab kui laente koha.

Nüüd kannu kallal, wennad, me
See peale täna mõtleme,
Mis müriseb ja kohab.
Me mõtleme mere mürina peal'
Ja kuuleme woogude liha,
Ja kõrgel pörutab Pitse heal,
Dorm ärritab mere wiha.
Ha, laewukene, kõigud ja?
In murtud mast ja puri,
Siin appi hüüe asjata,
Kuid laewuit on kohkunud kuri.

Nüüd kannu kallal, wennad, me
See peale täna mõtleme,
Mis müriseb ja kohab.
Me mõtleme werise wälja peal',
Kus wõitlewad Wene mehed.
Wõõr kolab ja piigid murduwad
Ring waenlased langewad kui lehed;
Trumm kutsub ja sõda jarwe wiis

Ja tormi jookseb nüüd wägi,
Sealt wäll ja müürid laugewad siis
Ja jeda see suurtükk tegi.

Nüüd kannu kallal, wennad, me
See peale täna mõtleme,
Mis mürisea ja kohab.
Ka mõtleme wiimse päewa peal
Ring kuuleme pafuna heli,
Ja kooljate hauad lõhkewad teal,
Kaub taewa tähtede wäli;
Siis kohiseb hirmus põrgu lees
Ja wahutab weewli meri,
Ja kõrges kolluse õhu sees
Seal hõiskab õnstate kari.

Nüüd kannu kallal, wennad, me
See peale täna mõtleme,
Mis müriseb ja kohab.
Ja pärast metsa ja jahi meest
Ja pärast lainete koha,
Ja pärast walitsejat Bene meest
Ja wiimse päewa eha:
Siis mõtleme iseeneste peal',
Me kohawa laulu peal',
Ring kõwemalt kõneleb kannude keel
Ja äratab kandli heale.

Seft kannu kallal, wennad, me
See peale täna mõtleme,
Mis müriseb ja kohab.

Kulla terad „Kalewipoja“ laulust.

Laps jee wõerdub ema rinnalt,
Armu kaisust wäetifene, —
Mees peab kõigist wõerdumaie,
Maha jätma magusama.

Tugewal ei tõuuse tungi,
Wägewal ei pigistusta.

Kuningal on kümme koormat,
Sada waewa walitsejal.

Weri ihtab were hinda.

Üle kohtul 'pole hoidu,
Kurjal töööl ei kinnitusta.

Nõuu ei wiška meesi nurka,
'Pane mõtteid parssidelle.

Äparduse ähwardusi
Laulu sõnad lepitamas,
Targad sõnad talitsemas.

Hommitul on õnne kudu,
Päewa keskel kulda kangas,
Õhtul hõbedane ilu,
Õöl ei õnne ilmumaies.

Kanget meest ei lõida lõied,
Pea ei kinni rauunda paelad.

Ei ma karda kurja karja.

Wiitjal wiisi wiletsusta,
Kõheldajal kuusi koormat,
Seitse jala sõlmitusta.

Tuuled juhtigu sull teeda,
Õhud õrnad õpetagu,
Taewa tähed andku tarkust!

Tänašida toimetusi
Ära wiška homse wara!

Leske leinab kadunt meesta,
Leše noormees noorikuda.

Jumalale juhatusel
Jookswad elu joonekesed,
Woolwad õnne laenekesed.

Ära kurda, pojukene,
Ära nuta, noorukene!
Kadund ija wari walwab
Kalmust waga laste kätti.

Tundidest on tuule armu,
Päewadest on päewa armu,
Elu ajast Taara armu, —
Iša armu igawest.

Neitsikesed, noorukesed,
Virge, lullad, kurbastage, —
Pisar wõtab palge puna.

Ena pistab rinna suhu,
Aga meelt ei pista päha.

Mis on põunda põletanud,
Murul palaw närtsitanud,
Kunde walge kolletanud,
Tähte silmad suretanud,
Sest ei tõuuse taimetesta,
Slutsawat idukesta.

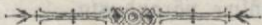
Kaasuke mull' isa rammu,
Pisut wõimu isa piimast,
Järguke mull oma jõuudu
Kasu põlwe pärandusta.

Istuta, poeg, isa iluks,
Iša iluks põesakese,
Ena iluks õnnelille,
Orjawiitja õele iluks
Wislapuuda wenna iluks,
Toominga tuttawa õnneks!
Uinu jängidelle iluks,
Murupinnale tugeks,
Wagajate mälestuseks.

Nende piina pigistused,
Nende waewa wäsimused,
Muiste kallid mälestused,
Kositu meile kustumata.

Ema wiidi uksestagi
Armud läksid atenasta;
Ema wiidi teeda mööda,
Armud läksid aeda mööda;
Sõnad jookjad jooda mööda;
Ruhu lana lufutie,
Tedre hauda tahtanesja,
Sinna armud kalda alla
Talwe külma tarretasid;
Ema hauda heidetie,
Armud rüppe angus ära.

Ärge nutke, noorukšed,
Kurwastage, sullakšed.

Duhataja.

I. Algupäraliseid luuletusi d.

lehet.

1.	Tuunistus	4
2.	Testi rahwa palwe Keisri eest.	3
3.	Testi waim.	5
4.	Üksi Testis.	7
5.	Testi mäel	8
6.	Munamäeh	9
7.	Palumine	11
8.	Hea ja halb	12
9.	Jäagem ühte	12
10.	Testi laul	14
11.	Su nutt ja hõistamine	17
12.	Priiuselle.	18
13.	Soomest.	19
14.	Jimatra kofel	20
15.	Dhtu rahu	21
16.	Suwel	21
17.	Kuningas Kalew	24
18.	Tõusew päike	25
19.	Su film ja maaitm	25
20.	Risti-tüttele	26
21.	Pulma päewaks	26
22.	Miks tahad kama kurt ja	27

23.	Nõuu	27
24.	Pidu teretus Wiljandi P. Seltjile	28
25.	Päikeselle	30
26.	Kawal kõnemees	32
27.	Suwe öö	33
28.	Kulla terad „Kalewi poja“ laulust	53

II. Wõeraste wiiside järele.

1.	Mu Eesti maa. R. Reinicki järele	
2.	Eesti keel. Fr. Bodensiedti järele	22
3.	Hommitul	34
4.	Shtu palwe	35
5.	Lunletus. Justinus Kerner'i j.	36
6.	Laul rõõmule. Fr. Schiller'i j.	36
7.	Wiimme laulik. Anastasius Grün'i j.	39
8.	Jesuiit. Hermann von Gilm'i j.	42
9.	Talwe öö	43
10.	Sügisel. Hoffmann von Fallerslebeni j.	44
11.	Kunstnikudelle. F. Schilleri j.	44
12.	Palwe. Vermontowi j.	45
13.	Puri. Vermontowi j.	46
14.	Ingel. Vermontow'i j.	46
15.	Laisale.	47
16.	Jahimees. Fr. Schilleri j.	47
17.	Igawene juut	49
18.	Kannu kallal. Uhland'i j.	51

